

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 390/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. M., N., zastúpeného advokátom Mgr. D. M., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Okresnej prokuratúry Nitra, Krajskej prokuratúry v Nitre, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Nitre a jeho vyšetrovateľa vo veci trestného oznámenia sťažovateľa z 1. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2012 doručená sťažnosť JUDr. M. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie

svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“), Okresnej prokuratúry Nitra (ďalej len „okresná prokuratúra“), Krajskej prokuratúry v Nitre (ďalej len „krajská prokuratúra“), Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Nitre (ďalej len „okresné riaditeľstvo PZ“) a jeho vyšetrovateľa vo veci trestného oznámenia sťažovateľa z 1. júna 2011.

2. Sťažovateľ uviedol, že bol poškodený spolu s ďalšími osobami rozsiahlou majetkovou trestnou činnosťou, pre ktorú sa vedie na okresnom riaditeľstve PZ trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona, z ktorého je obvinený R. O. Trestné stíhanie v tejto veci sa vedie na okresnom riaditeľstve PZ pod ČVS: ORP – 167/3-OVK-NR-2011. Okrem toho, ako zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, sa v súvislosti s uvedeným trestným činom na okresnom riaditeľstve PZ vedú ďalšie trestné konania pre závažnú, prevažne majetkovú trestnú činnosť. Sťažovateľ podal 6. júna 2011 na okresnom riaditeľstve PZ trestné oznámenie z 1. júna 2011 označené ako „*Oznámenie o skutočnostiach odôvodňujúcich obavu zo spáchania trestných činov*“, pretože podľa jeho názoru konaním obvineného R. O. a jeho manželky došlo k spáchaniu trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 Trestného zákona, zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 Trestného zákona, resp. podielníctva podľa § 231 Trestného zákona. Sťažovateľ podal uvedené trestné oznámenie k ČVS: ORP – 294/3-OVK-NR-2011, pod ktorým je vedené trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 a 5 písm. a) Trestného zákona, pretože podľa neho došlo k „... *spáchaniu týchto trestných činov v súbehu*“. V trestnej veci vedenej pod ČVS: ORP – 294/3-OVK-NR-2011 je poškodeným v zmysle § 46 a nasl. Trestného poriadku P., a. s. (ďalej len „P.“).

Podľa sťažovateľa vyšetrovateľ ignoroval jeho trestné oznámenie z 1. júna 2011, nepreveroval skutočnosti v ňom uvádzané, sťažovateľa na ten účel nevypočul a «... *nezačal konanie v štádiu „vo veci“ podľa ustanovení § 199 TP*». Sťažovateľ sa preto spolu s ostatnými osobami poškodenými trestnou činnosťou R. O. obrátil spoločným podaním označeným ako „... *sťažnosť a zároveň podnet*“ z 19. augusta 2011 na Generálnu

prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), ako aj na sekciu kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra, v ktorom poukázal na neefektívnu činnosť a zdĺhavý postup vyšetrovateľa, ako aj okresnej prokuratúry pri objasňovaní trestnej činnosti R. O. Okrem iných nedostatkov bola v tomto spoločnom podaní vyjadrená nespokojnosť s postupom vyšetrovateľa, pretože nezačal na základe trestného oznámenia sťažovateľa z 1. júna 2011 trestné stíhanie pre trestné činy v ňom uvedené. Sekcia kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra dospela k záveru, že v tejto veci nie je oprávnená konať, lebo podanie sa týkalo nedostatkov v činnosti vyšetrovateľa a okresnej prokuratúry, ktorých vybavenie je upravené inými právnymi predpismi. Preto bolo spoločné podanie podľa § 4 ods. 3 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach vrátené. Spoločné podanie adresované generálnej prokuratúre bolo posúdené z hľadiska jeho obsahu ako podnet podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov a následne predložené krajskej prokuratúre z dôvodu jej príslušnosti. Krajská prokuratúra preskúmala postup vyšetrovateľa aj v súvislosti s trestným oznámením sťažovateľa z 1. júna 2011. V upovedomení o spôsobe vybavenia podnetu č. k. Kv 31/2011-21 z 29. novembra 2011 bolo konštatované, že zo spisového materiálu v trestnej veci vedenej pod ČVS: ORP – 294/3-OVK-NR-2011 nie je možné zistiť, či a akým spôsobom vyšetrovateľ konal a rozhodol o trestnom oznámení sťažovateľa z 1. júna 2011. Z toho dôvodu bude „... vyšetrovateľovi PZ uložené, aby o podanom trestnom oznámení JUDr. M. M. bezodkladne konal a rozhodol“.

3. Pretože bol vyšetrovateľ aj naďalej nečinný, podal sťažovateľ krajskej prokuratúre 27. februára 2012 podanie označené ako „*Žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa a Žiadosť o odňatie veci a jej pridelenie vyšetrovateľovi v pôsobnosti iného kraja*“. Ďalej sťažovateľ svoj postup popísal takto:

„... JUDr. M. využil a vyčerpал všetky zákonom dostupné možnosti na dosiahnutie nápravy a ako obeť trestného činu sa domáhal svojich ústavou garantovaných základných ľudských práv podľa čl. 46 a čl. 48 ústavy SR, čo po dobu viac ako 10 mesiacov nemalo žiadny efekt, pretože zákon ani samotný zákonodarca nepredpokladá stav, že OČTK budú na všetkých stupňoch nečinné v takomto rozsahu, ktorý podľa názoru JUDr. M. možno označiť dokonca za určitý spôsob spolupráce OČTK s páchatel'om trestného činu, na úkor

obetí tohto páchatel'a, poškodených jeho trestnou činnosťou, pretože týmto páchatel'ovi R. O. poskytovali neoprávnenú výhodu/prospech v podobe nestíhania jeho osoby a umožnenia mu pokračovať v páchaní trestnej činnosti voči obetiam jeho skoršej trestnej činnosti (páchanie t. č. marenia konkurzného konania § 242 a 243 TZ, vid' nižšie).

Z dôvodu neustálej nečinnosti orgánov činných v trestnom konaní JUDr. M. podal dňa 9.3.2012 podnet zo dňa 9.3.2012 a dňa 20.3.2012 na KP NR Opakovaný podnet zo dňa 17.3.2012, v ktorom JUDr. M. oznamuje prokuratúre, že do dňa spisania, t. j. 17.3.2012 vo veci vyšetrovateľ nekonal a nerozhodol. “

Opísaná situácia vyvoláva u sťažovateľa „... stav bezmocnosti voči páchatel'ovi trestnej činnosti aj voči OČTK, stav stresu, strachu o svoj život a zdravie, ktorých následkom je pretrvávajúca nervozita, bolesti žalúdka, nespavosť, poruchy koncentrácie, pričom toto všetko malo za následok aj narušenie vzťahu medzi JUDr. M. a jeho družkou, ako aj medzi JUDr. M. a jeho rodičmi“.

4. Sťažovateľ preto navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom v tomto znení:

„Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra SR, Okresné riaditeľstvo PZ v Nitre, Okresná prokuratúra v Nitre, Krajská prokuratúra v Nitre a vyšetrovateľ Ing. J. S. nečinnosťou vo veci trestného oznámenia zo dňa 1.6.2011, doručeného ORPZ Nitra dňa 6.6.2011 porušil základné právo JUDr. M. M. na súdnu a inú právnu ochranu, zaručené čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručené čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky.

JUDr. M. M. sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 6.000,- €, ktoré sú Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra SR, Okresné riaditeľstvo PZ v Nitre, Okresná prokuratúra v Nitre, Krajská prokuratúra v Nitre a vyšetrovateľ PZ v Nitre Ing. J. S. spoločne a nerozdielne povinní JUDr. M. vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti toho nálezu.

Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra SR, Okresné riaditeľstvo PZ v Nitre, Okresná prokuratúra v Nitre, Krajská prokuratúra v Nitre a Ing. J. S. sú spoločne a

nerozdielne povinní JUDr. M. M. zaplatiť náhradu trov konania pred ústavným súdom Slovenskej republiky do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo,

ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Preto ďalšie sťažovateľom uvádzané skutočnosti, ktorými poukazuje na nedostatky v činnosti príslušných orgánov činných v trestnom konaní, považoval ústavný súd iba za súčasť argumentácie sťažovateľa.

7. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v trestnom konaní vedenom na okresnom riaditeľstve PZ pod ČVS: ORP – 294/3-OVK-NR-2011 vo veci obzvlášť závažného zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 a 5 písm. a) Trestného zákona. K porušeniu týchto práv sťažovateľa malo dôjsť tým, že príslušné orgány činné v trestnom konaní nekonali o trestnom oznámení sťažovateľa z 1. júna 2011. Sťažovateľ označil ako porušovateľov svojich práv okresnú prokuratúru, krajskú prokuratúru, okresné riaditeľstvo PZ a jej konkrétneho vyšetrovateľa Ing. J. S. (ďalej len „porušovatelia práv“), ktorých právomoc konať a rozhodnúť o trestnom oznámení sťažovateľa z 1. júna 2011 vyplýva z Trestného poriadku ako relevantnej procesno-právnej normy.

Sťažovateľ však označil ako porušovateľa svojich práv aj Slovenskú republiku, zastúpenú ministerstvom vnútra. Sťažovateľ však sťažnosť v tejto časti bližšie neodôvodňuje, uvádza iba svoj nesúhlas s vybavením svojho podania a ostatných poškodených označeným ako „... sťažnosť a zároveň podnet“ z 19. augusta 2011, ktoré bolo podané aj na sekciu kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra. Toto podanie však bolo poškodeným vrátené, pretože o námietkach voči postupu vyšetrovateľa či okresnej prokuratúry nebolo oprávnené konať ministerstvo vnútra a jeho sekcia kontroly a inšpekčnej

služby. Sťažovateľ preto následne realizoval svoje námietky týkajúce sa rozhodovania o jeho trestnom oznámení z 1. júna 2011 už iba v systéme príslušných orgánov činných v trestnom konaní (vyšetrovateľ, prokuratúra). Preto postupom ministerstva vnútra nemohlo v napadnutom trestnom konaní dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu preto ústavný súd sťažnosť v časti, v ktorej smeruje proti ministerstvu vnútra, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ústavy nekonaním porušovateľov práv o trestnom oznámení sťažovateľa z 1. júna 2011

8. Sťažovateľ podal 6. júna 2011 na okresnom riaditeľstve PZ trestné oznámenie z 1. júna 2011 pre podozrenie zo spáchania trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 Trestného zákona, zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 Trestného zákona, resp. podielníctva podľa § 231 Trestného zákona. Sťažovateľ podal uvedené trestné oznámenie k ČVS: ORP – 294/3-OVK-NR-2011, pod ktorým je už vedené trestné stíhanie vo veci obzvlášť závažného zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 a 5 písm. a) Trestného zákona, pretože podľa neho došlo k spáchaniu uvedených trestných činov v súbehu. Poškodenou osobou je v zmysle § 46 a nasl. Trestného poriadku v tomto už prebiehajúcim trestnom konaní P., sťažovateľ je preto v pozícii oznamovateľa trestného činu. Jadrom sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľa s postupom porušovateľov práv pri rozhodovaní o jeho trestnom oznámení z 1. júna 2012. Sťažovateľ vyčíta, že o oznámených trestných činoch sa nezačalo ani trestné stíhanie vydaním uznesenia v zmysle § 199 Trestného zákona, čo u sťažovateľa vzbudzuje dojem o ignorovaní jeho trestného oznámenia.

Základnou a nevyhnutnou podmienkou práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je existencia tvrdeného alebo namietaného porušenia práva, ktorého ochrany sa fyzická osoba alebo právnická osoba domáha na orgáne verejnej moci v právnom poriadku Slovenskej republiky.

Ústavný súd preto skúmal, či je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy aj povinnosť orgánov činných v trestnom konaní na základe trestného oznámenia začať trestné stíhanie v konkrétnej veci.

9. Aj keď podľa § 2 ods. 5 Trestného poriadku je prokurátor povinný stíhať všetky trestné činy o ktorých sa dozvedel (výnimky sú prípustné len podľa zákona, vyhlásenej medzinárodnej zmluvy alebo rozhodnutia medzinárodnej organizácie, ktorým je Slovenská republika viazaná), posúdenie otázky, či sú splnené zákonné podmienky na začatie trestného stíhania v konkrétnej veci (na základe skutočností uvedených v trestnom oznámení alebo skutočností zistených preverením trestného oznámenia), je plne v právomoci orgánov činných v trestnom konaní (policajt, vyšetrovateľ, prokurátor). Osobe, ktorá podala trestné oznámenie, nevzniká procesné právo na začatie trestného stíhania.

Sťažovateľ preto nemá subjektívne právo na to, aby na základe jeho trestného oznámenia bolo začaté trestné stíhanie pre trestné činy uvedené v trestnom oznámení, prípadne na vznesenie obvinenia konkrétnej osobe. Sťažovateľ má len oprávnenie na to, aby orgány činné v trestnom konaní venovali jeho trestnému oznámeniu primeranú pozornosť zodpovedajúcu ich zákonným povinnostiam. Je pravdou, že od podania trestného oznámenia z 1. júna 2011 uplynul už rok bez toho, aby vo veci bolo rozhodnuté aspoň v zmysle § 197 Trestného poriadku. Ako však vyplýva priamo zo sťažnosti aj jej príloh, v konkrétnom prípade ide o rozsiahlu a závažnú trestnú činnosť, pre ktorú sa vedie trestné stíhanie pre viacero trestných činov. Objasňovanie skutočností významných pre vyšetrovanie je ovplyvnené množstvom poškodených a náročnosťou potrebného dokazovania predovšetkým z oblasti účtovníctva a ekonómie. Trestné stíhanie vo veci obzvlášť závažného zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 a 5 písm. a) Trestného zákona vedené pod ČVS: ORP – 294/3-OVK-NR-2011, ku ktorému sťažovateľ podal svoje trestné oznámenie z 1. júna 2011 pre ďalšie trestné činy, začalo tiež na základe trestného oznámenia sťažovateľa z 24. augusta 2010 doplneného 27. augusta 2010 a 28. septembra 2010. Navyše, ako z predložených príloh sťažnosti vyplýva, vyšetrovateľ PZ v správe z 9. marca 2012, ktorú predložil krajskej prokuratúre, uviedol, že trestné oznámenie sťažovateľa z 1. júna 2011 považoval za duplicitné oznámenie. Preto možno dospieť k stanovisku, že

sťažovateľ čiastočne sám prispel k istej neprehľadnosti pri vyšetrowaní ním oznamovanej trestnej činnosti. Ústavný súd však nezistil v postupe porušovateľov práv také nedostatky, ktoré by poukazovali na to, že trestnému oznámeniu sťažovateľa z 1. júna 2011 nebola venovaná náležitá pozornosť, prípadne že neboli prešetrované všetky okolnosti daného prípadu.

10. Ústavný súd preto dospel k názoru, že sťažnosť je v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáha ochrany základného práva podľa čl. 46 ústavy, zjavne neopodstatnená, čo odôvodňuje jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nekonaním porušovateľov práv o trestnom oznámení sťažovateľa z 1. júna 2011

11. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rozhodnutí Krumpel a Krumpelová v. Slovensko z 5. júla 2005 (sp. zn. 56195/00) uviedol, že poškodené osoby uplatňujúce si nárok na náhradu škody v trestnom konaní majú nárok profitovať zo záruk čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), pretože takéto konanie možno považovať za rozhodujúce pre určenie ich „občianskych práv“. Je potrebné poznamenať, že ESLP sa v danom prípade z hľadiska porušenia základných práv sťažovateľov zaoberal ich trestnou vecou, v rámci ktorej nebolo len začaté trestné stíhanie, ale došlo aj ku vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe (napr. III. ÚS 189/06, III. ÚS 324/05).

Z uvedeného vyplýva, že možnosť domáhať sa ochrany práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a teda rovnako základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poškodeným v rámci trestného konania je podmienená skutočnosťou uplatnenia nároku na náhradu škody v trestnom konaní, čo možno za určitých podmienok považovať za konanie vo veci poškodeného (v jeho záležitosti). Podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu.

12. Doterajšia judikatúra ústavného súdu (napr. I. ÚS 212/07, III. ÚS 109/06, III. ÚS 254/2010) týkajúca sa namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy subjektom majúcim v rámci trestného konania status poškodeného sa ustálila v tom, že poškodený v trestnom konaní, ktoré nedospelo do štádia vznesenia obvinenia konkrétnej osobe, nedisponuje možnosťou domáhať sa vyslovenia porušenia označeného základného práva (napr. I. ÚS 212/07, II. ÚS 212/07, III. ÚS 109/06). Až vznesenie obvinenia považuje ústavný súd za moment, ktorý poskytuje poškodenému v trestnom konaní možnosť uplatňovať si ochranu proti konkrétnemu možnému pôvodcovi svojho poškodenia, a teda z neho robí „vec“, na prerokovanie ktorej bez zbytočných prietáhov má nárok v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (aj v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Sťažovateľ podal trestné oznámenie na okresnom riaditeľstve PZ k ČVS: ORP – 294/3-OVK-NR-2011, v ktorom je vedené trestné stíhanie vo veci obzvlášť závažného zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 a 5 písm. a) Trestného zákona a kde je poškodeným subjektom P. Sťažovateľ podal trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestných činov poškodzovania veriteľa podľa § 239 Trestného zákona, zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 Trestného zákona, resp. podielníctva podľa § 231 Trestného zákona, pretože podľa neho k spáchaniu týchto trestných činov došlo v súbehu. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa považuje za jedného z poškodených týmito trestnými činmi. V uvedenom trestnom konaní však nebolo vznesené obvinenie proti konkrétnej osobe. Vychádzajúc z uvedenej judikatúry a súčasne z osobitných okolností prípadu sťažovateľa posúdil ústavný súd námietky sťažovateľa týkajúce sa porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom porušovateľov práv pri rozhodovaní o jeho trestnom oznámení z 1. júna 2011 ako zjavne neopodstatnené. Sťažovateľ si totiž ako poškodený vzhľadom na aktuálny stav konania nemôže uplatniť svoj nárok na náhradu škody voči konkrétnemu obvinenému, pretože pre trestné činy uvedené v jeho trestnom oznámení z 1. júna 2011 a dokonca ani v trestnej veci vedenej na okresnom riaditeľstve PZ pod ČVS: ORP – 294/3-OVK-NR-2011 nebolo proti nikomu vznesené obvinenie podľa § 206 Trestného poriadku. Táto skutočnosť

znemožňuje sťažovateľovi profitovať zo záruk čl. 48 ods. 2 ústavy, preto ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavom súde.

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v celosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa (priznanie finančného zadost'učinenia a náhrady trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2012